

kakor pa mladiči: dijaki, pisarji in pa nekteri učitelji. —

Javna zahvala. „Narodovemu“ dopisniku iz Središča, št. 216. čestitamo k njegovi izredni modrosti ter se mu v imenu več z nami enako mislečih zahvaljujemo za častni nam dani priimek „neumnežev.“

V Središču, dne 22. septembra 1873.

Ivan Kočevar, l. r. občinski predstojnik.

Andraš Sejnkovič, l. r. srenjski odbornik.

Mat. Vuk l. r. posestnik.

Za poduk in kratek čas.

Naši „sicerkatoličani.“

Kakošna je pa ta nova vera „sicerkatoličanov“? To so možje, ki hoté katoličani veljati, po svojem vedenju pri volitvah pa katoliški cerkvi zausnice dajejo, volilši nje najhujše nasprotnike: brezverske liberalce! — O tacih „sicerkatoličanih“ pöje zadnjič razglašena pesnica:

„Ti kmetič praviš: „sim kristjan!“

Držiš pa ž njim, ki je pesjan.“

Tako je g. Wretzel, „paverski kmet“ pri Mariboru, kakor se je sam krstil, sicer skoz in skoz pošten mož, hodi sicer kot kristjan ob nedeljah in svetkih k Božji službi, je menda še, gotovo je pa sicer bil cerkveni ključar, in sploh sicer rad pomaga povsod, kjer gre za Božje čast, tudi sicer prijazno duhovnika pozdravlja — s kratka: g. Wretzel je sicer povsod katoličan, le v liberalni družbi pozabi, da sicer ni lepo in dostojno za zvestega katoličana, družiti se z liberalci.

Ravno je razposlal „provizorični volilni komité“ v Mariboru po vsem okraju vabilo, vdeležiti se 24. dne t. m. volilnega shoda v Wiestbalerjevi gostilnici, kder se bode g. Konrad Seidl za kandidata kmetskih občin ponudil in pred volilci svoj program razlagal. In glete, tisti Wretzel, ki je sicer katoličan, je zraven liberalnega para: Friceta Brandstetterja in Henr. Gasteiger'ja podpisan v vabilu „provizoričnega volilnega komiteta“. Tedaj ni dvoma, da je sicer katoliški mož Wretzel zopet na strani cerkvi nasprotnih liberalcev, ter bo kakor sicer za nje delal!

V Poličanah je g. Hartner, kteremu daleč okrog slavo pojó, da je sicer dober katoličan, pa je vendar ob volitvah dozda še vselej zvest leibgardist liberalnega stotnika Seidlna in dosluženega lajtnanta Friceta bil, ter za sebo potegnul mnogo volilcev s Poličan, Studenic in Makol, ker si nekteri z vožnjo pri njem mnogo zaslužijo, skoro vsi pa pri njem svoje pridelke prodajajo in denar na posodo jemljejo.

In tacih mož, ki so sicer dobri kristjani in pošteni srenjčani, pri volitvah pa liberalcu svoj glas dajejo, je po slovenskih krajih žalibog le še preveč.

Kako je to mogoče? Vsaj vendar že vsak slepec vidi, v kako brezdno da je liberalizem Avstrijo pahnil. Ali se torej ne pravi vrabce v proso vabiti in tatovom lestvico držati, ako katoliški možje liberalcem do zmage pomagajo? Povejte, ki berete „Gospodarja“, onim „sicerkatoličanom“ resnico krščansko: „Kdor ni z menó, je zoper mene!“ — Kdor sovražnikom cerkve in krščanske šole svoj glas da, je sodeležnik vsega, kar ti v zvezi z drugimi liberalci zoper krščanstvo in kat. cerkev počenjajo.

Če se pa ovi „sicerkatoličani“ izgovarjajo s tem, da nemčurje le volijo zato, ker jim je za nemščino mar, jim recite, da Nemcem živa duša nemščine ne jemlje in tudi jemati ne more, da se pa Slovenci zaradi nekterih nemških naseljencev pbenemčevati ne smejo in ne dajo!

Politični ogled.

Avstrijske dežele. Ital. kralj je zapustil Dunaj ter se podal v Berlin, zapustil je pa tudi zadosti britkih spominov povsod. Brezglavni, liberalni Dunajčanje so ga demonstrativno sprejeli in častili, kakor poprej liberalni Gračani, ki so na kolodvoru kričali „živijo! zmagovalcu nad papežem!“ Pač publi slava, z desetkrat večo armado zmagati krdelce papežev, ki bi pa bilo brez dvoma grozno udrihalo pa Garibaldincih, da niso sv. Oče mahoma klanja ustavili, ko so vidili, da je krv blagih junakov borečih se za čast in svobodo kat. cerkve in njenega poglavarja vendar predragra in prežlahna, da bi se žrtvovala neprimerno močnejšemu sovražniku. Da je zagrizeno liberalstvo, podhujskano po židovskih listih in v službi framasonov, zakletih sovražnikov kat. cerkve, pri tej priliki s poslavljenjem in mrskim lizanjem Viktorja Emanvela svoje mrzenje proti kat. cerkvi prav očevidno pokazalo, temu se nikakor ne čudimo; da je pa tudi eden slovenskih listov ob tej priliki z židovsko-liberalnim časnikarstvom v isti rog trobil ter katoličane in poglavarja svete cerkve prav nesramno napadal in psoval, to je zares prežalostno. Ta psevdo-liberalni slov. časnik, ki oskrunja lepo ime: „slovenski narod“, drzne se pisati, da ni ital. kralj nikomur krivice storil, marveč je le — v imenu narodnosti, (ki pa nikjer na Italijanskem najmanjše krivice trpela ni) „zapodil male „despote“ (samosilnike) iz Neapolja, Parme in Modene in — Rima.“ Potuhnjenec je izpustil vladarja Milanske in Benečanske pokrajine, ki je tudi bil izrinjen iz svojega posestva, ker se ni upal list, tudi avstrijskoga vladarja med „despote“ vvrstiti. — Naposled se ta slovenski politikar do tal priklanja novi Italiji in njenemu kralju, „ako ne sega po naših slovankih zemljah!“ Za to ne bo šel Lah politikarjev v Ljubljano vprašati, ali mu dovolijo segati po slovanskih zemljah ali ne; gotovo je pa, in „Narod“